

der skal forholdes, naar et Aktieselskab driver Virksomhed i forskellige Kommuner. Da bliver Skatten at fordele efter visse Regler mellem samtlige de Kommuner, i hvilke Selskabet virker. Dette kan da give Anledning til meget vidtløftige, til Dels ganske uigennemførlige Beregninger om, hvorledes man skal finde ud af, hvorvidt vedkommende allerede som Aktionær har svaret Skat til den paagældende Kommune. Jeg nævner dette som et af de Punkter, paa hvilke jeg erkender, at nogen Kritik med Føje kan gøres gældende, men i øvrigt tillægger jeg det dog til syvende og sidst ikke nogen afgørende Vægt. Naturligvis, hvis man kunde antage, at den Byrde, der saaledes paalægges den særlige Form for Samarbejde, som foregaar gennem Aktieselskaber, skulde kunne hindre Dannelsen af ellers ønskelige Selskaber, vilde det være et lidet heldigt Resultat. Men noget saadant haaber jeg vil ikke blive Følgen af den Skat, her er Tale om.

Jeg gaar derefter over til enkelte af de Bemærkninger, som den ærede Finansminister forleden fremførte, hvilke i øvrigt allerede for en stor Del ere imødegaaede af det ærede Medlem for Odense (Scavenius). Ministerens Indvendinger vare navnlig tre. Han sagde: For det første er dette slet ikke nogen Skattereform, thi jeg kan ikke kalde det for en Reform, at man indfører ny Skatter og samtidig beholder alle de gamle Skatter; for det andet maa den Maade, hvorpaa det hele ordnes, betegnes som et uhyre Omsvøbsdepartement; og for det tredje er det Resultat, der fremkommer, uretfærdigt, idet der ikke sker Ret og Skel mellem Land og By. Det sidste er en Realitetsindvending, de to første ere af formel Natur. Og som allerede det ærede Medlem (Scavenius) har bemærket, er det ikke let at faa fat paa, at disse formelle Indvendinger skulde have nogen Vægt. Om man vil kalde dette en Skattereform eller ej: Naar ja, det er jo et Ord. I Virkeligheden er det jo ikke rigtigt, at Staten paalægger en ny Skat i Tilgift til, at de gamle blive bestaaende, efter som Enderesultatet af den hele Operation er en Indtægtsnedgang for Staten af omtrent 2 Mill. Kr. Men jeg kan heller ikke tillægge det med Omsvøbsdepartementet nogen virkelig Betydning i denne Sammenhæng. Det er rigtigt, at det er en meget kompliceret Fremgangsmaade, og jeg er ganske enig i, at det er et overflødigt Omsvøb, dette at opkræve Skatterne paa Amtstuer, lade dem gaa ind i Statskassen og atter betale dem ud til Kommunerne, dels Amts-

kommunerne, dels Sognekommunerne. Det er ganske vist for en stor Del en unødigt Omvej. Man kunde lige saa gerne lade de Hartkornsskatter, der overføres, gaa direkte ind, være sig til Amt eller Sogn, ja, man kunde for en Del af Hartkornsskatternes Vedkommende endnu bedre direkte afskrive dem paa Ejendommene. Dette er fuldkommen rigtigt, men hvorfor er man ikke gaaet den Vej? Hovedgrunden er ikke noget finansielt eller regnskabsmæssigt Hensyn, men derimod et politisk Hensyn. Man har valgt denne Vej, først og fremmest for at der ikke gennem en Forandring i Skatternes Karakter, end-sige ved deres Nedskrivning, skulde ske noget, der kunde medføre en Forandring i Valgretten til Landstinget. Da Landstinget sendte os sit Forslag herved, havde det endog udtrykkelig foretaget en Ændring i den Affattelse, som Lovforslaget oprindeligt havde, en Ændring, som gik ud paa skarpere at præcisere, at Meningen er, at de overførte Skatter skulde vedblive at figurere som Statsskatter, uagtet de i Virkeligheden ere hørte op med at være det. Hvorvidt dette er en rigtig Fremgangsmaade, hvorvidt den endogsaa er forfatningsmæssig, skal jeg lade staa hen. Jeg kunde godt tænke mig, under andre Forhold end vore, at en Bestemmelse af en saadan Art kunde blive underkendt af Domstolene. Dommere, som saa mere paa, hvad der er Virkelighed, end paa hvad der er Form, vilde muligvis finde, at en saadan Ordning ikke er forfatningsmæssig, og at den ikke kunde opretholdes. Men vi ere jo nu en Gang komne ind paa dette, Landstinget har lagt Vægt derpaa, Folketinget har ikke gjort Indsigelse derimod og har paa dette Punkt rettet sig efter Landstinget. Det er Hovedgrunden til, at man har indrettet hele dette udviklede Maskineri, men det vedrører jo i og for sig ikke Spørgsmaalet om Skattereformens Hensigtmæssighed. — Den eneste virkelige Realitetsindvending, som Ministeren fremførte, var den, der var rettet mod Retfærdigheden i den foreslaaede Omlægning og Overførelse af Skatten til Kommunerne; han fandt, at der herved sker en uretfærdig Begunstigelse af Landdistrikterne paa Byernes og Bybefolkningens Bekostning. Umiddelbart i Forvejen havde det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) Ordet, og han udviklede vidtløftig, hvorledes disse Forslag indeholde en uretfærdig Begunstigelse for Byerne, og at de, som det synes, paa en skamkelig Maade gaa ud over Landet. Dette viser, hvor vanskeligt det er i Verden at